

ทำความดีนี้แสนยาก

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

P904

ในวันนี้จะให้คติกรรมฐาน พูดถึงวิธีการทำกรรมฐานอุทิศ ส่วนกุศลให้แก่บุคคลผู้มีชีวิตอยู่ และบุคคลที่ตายไปแล้ว สัมปรายภพ จะอุทิศอย่างไร มีคนยังไม่เข้าใจอีกมาก ตายไปแล้วอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ จึงไม่สามารถจะอุทิศได้

การเจริญกรรมฐานดีที่สุดในโลก ได้บุญกุศลทั้งผู้มีชีวิตอยู่ และผู้ล่วงลับไปแล้ว สัมปรายภพ วันนี้จะยกตัวอย่างหลายเรื่อง ให้ท่านเข้าใจในเรื่องบุญให้ถูกต้อง ตั้งใจทำกุศลจะได้ผลประการใด

พระพุทธรเจ้าสอนนักสอนหนา แต่เราฝึกไม่ถึงขั้น ดียังไม่พอ ยังไม่พอดี ยังไม่เหมาะสม ไม่เสมอต้นเสมอปลาย ไหนเลยล่ะเราจะได้บุญ ได้กุศล อุทิศผลงานไปให้คนอื่นเขาได้ ผลงานเรายังไม่มี ฝึกไม่เต็มขั้น ดียังไม่พอ เลยก็นำเรื่องไปว่า กรรมฐานไม่ได้ผล หาเรื่องไปว่า บุญไม่ช่วย ตรงนี้หน้าฟัง น่าคิด น่าพิจารณามาก

ตอนนี้ไปโปรดตั้งใจฟัง เพราะหลักของพระพุทธเจ้าต้องศรัทธา ต้องเชื่อ ต้องเลื่อมใส จึงจะได้ผล ถ้าไม่มีศรัทธาไม่มี ความเชื่อ ไม่เลื่อมใสแล้วไร้ผลมาก ท่านจะมานั่งหลับตาสัก ๑๐๐ ปีก็เอาดีไม่ได้ เพราะมีศรัทธา ทำไปโดยเขาทำกัน เราก็ทำบ้าง ท่านจะไม่ได้อะไรติดตัวไปในอนาคตแต่ประการใด ขอท่านติดตามฟังต่อไป ณ โอกาสนี้ ขอเจริญพร ขอเจริญสุข โดยทั่วหน้ากัน

ในโอกาสที่เป็นมิ่งขวัญมงคลในวันนี้ อาตมาจะชี้แจงให้บางท่านเข้าใจว่า **วิธีสร้างความคิดนี้ไม่ใช่สร้างได้ทุกคนนะ ทำได้ยากมาก** เหตุผลอย่างไรเรียกว่าทำได้ยาก เพราะมันมีศัตรูในใจ ศัตรูในใจนี้สำคัญมาก ที่สร้างความคิดไม่ได้ผลเพราะมันมีศัตรูในใจ

ขอเจริญพรว่า **ทำความดี** นะยาก **ต้องใช้เวลามาก ต้องฝึก** ไม่ใช่ทำความดีตรงไหนได้ตรงนั้นอย่างที่เขาพูดกัน นั่นมันตื่นเกินไป

ทำความดีนั้นต้องมีอุปสรรค คือมีศัตรูในใจมันมาปิดบังอำพราง บุญมีแต่กรรมบัง มันไม่ยากให้สร้างความคิด มันมาแย้งกับเราคือศัตรูในใจ ไม่อยากจะสร้างความคิดกับเขา ตรงนี้หน้าคิดมาก

คนที่สร้างความชั่วนะมันไม่มีศัตรูเลย ไม่มีอุปสรรคด้วย เหมือนไหลไปตามน้ำ สบาย ไม่มีใครขัดคอแต่ประการใด แต่ถ้ามาสร้างความคิด ท่านมีศัตรูทีเดียว มันมาแย้ง มันมาเป็นมารให้เราไม่สร้างความคิด

ท่านทั้งหลายโปรดตีความก่อน ไม่หมายความว่าสร้างความดีแล้วจะสบายอยู่เย็นเป็นสุข ไม่ใช่ ต้องการสบาย ต้องการอยู่เย็นเป็นสุข กินสบาย นอนสบาย นั้นกำลังชั่วแล้ว กำลังทำความชั่ว

แต่หลักที่อาตมาจะชี้แจงนั้น **สร้างความคิดต้องลงทุน ความลำบากได้ทุกวิถีทาง สร้างความชั่วชอบลงทุนความสบาย** เอาปูนหมายหัวคนนั้นไว้ก่อน กินสบาย นอนสบาย ไม่เอางานเอากการแต่ประการใด ตรงนั้นน่าคิดพิจารณา เอามาพิจารณาคน

พระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิต ไม่เคยมีความสบายเลย ตลอดลาโรงของชีวิตละคร มีแต่ความยากความลำบากที่ต้องระหกระเหิน ต้องใช้อุฏุมการณ์ อุฏุมคติมากมาย

ถ้าท่านทั้งหลายเกิดมากำพร้าว่อกำพร้าว่แม่ ต้องช่วยตัวเองมาตั้งแต่เล็ก ๆ น้อย ๆ ประสบการณ์มาทุกวิถีทาง นั้นแหละจะมีอุฏุมการณ์มาก จะเป็นคนที่มีอุฏุมคติ มีทักษะ จะมี

ความนึกคิด มีชีวิตอันเป็นแก่นสารของบุคคลที่มีผลงาน ดังที่
ชี้แจงแสดงมา ณ บัดนี้

คนเราอยู่อย่างสบาย พ่อแม่เลี้ยงอย่างสบาย คอยดูต่อไป
พ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้วไปมีครอบครัว ไปประสบความ
ลำบากขึ้นมาอดทนไม่ได้ ประเพณีไม่ใช่พระเอกนางเอกใน
เรื่องละครชีวิต กลับเป็นตัวโกง ตัวเล่ห์กระเท่ห์ ตัวหางเครื่อง
ตลอดรายการ

ท่านทั้งหลาย ดูหนังดูลิเก ดูละคร ดูหนังจีน พระเอก
นางเอกต้องลำบากที่สุดจนชีวิตหาไม่ แต่ตัวโกง ตัวเจ ฉวน
ชวนให้เราหลง งงในโมหะ มันบอกเราว่า อย่าทำกรรมฐานเลย
เมื่อยเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ นี่แหละศัตรูมารทั้งหลายมา
กระซิบบ้างทำไม มันเมื่อยขบไปหมด มาทรมาณกายไม่ดีเลย นี่
ศัตรูใช้ใหม่ เราก็เชื่อศัตรูเป็นมารร้าย

ฟังติดตามข้อสอง **มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้**
ถ้ามารมีต่อสู่มาร ขอฝากพี่น้องกรรมฐานไว้ทุกคน มี
ความหมายเพราะเหตุใด จะสร้างที่ดีมันมีศัตรูมากมาย
เหลือเกิน เรามีบุญแต่กรรมบัง ไม่อยากให้สร้างที่ดี มา
ปิดบังอำพรางเรา

เรามาหนึ่งกรรมฐานเอาแต่ความสบาย วันหนึ่งสบายไม่มี
เวทนา จิตฟุ้งซ่าน ท่านคิดใหม่ที่ท่านจะได้ ครูไม่มาสอนท่าน
แล้ว วางเปล่า หนึ่งสบาย ใจก็ลอยออกไปชมวิวิวทิวทัศน์ ถือว่าได้
ญาณ ถือว่าได้ผลงาน นั่นแหละถือว่าแล้ว ไม่ได้อะไรเลย เพราะ
ครูไม่มาสอน

ครูเวทนามาก็ไม่ได้มาสอน ครูฟุ้งซ่านก็ไม่ได้มาสอน ออกมา
อย่างนี้แหละ แต่ท่านตีความผิดกันทั้งนั้น เข้าใจว่าหนึ่งสบายวันยัง
ค่ำ ไม่เมื่อยไม่ปวด คิดว่าท่านได้ฌานได้ญาณ คิดว่าได้สมาธิ
ไม่ได้เลยนะ ไม่ได้อะไรเลย

ตรงกันข้ามกับมารอันนี้ ถ้าเรามาหนึ่ง ความว้าวยังไม่ทันหาย
ความควายเข้ามาแทรก เดี่ยวก็ปวด เดี่ยวก็ฟุ้งซ่าน เดี่ยวก็
เสียใจ เดี่ยวก็ดีใจ นั่นแหละครูมาสอน ต้องเรียน ต้องเรียนตำรา
นั้นให้ได้เรียกว่า **สมถะ**

สมถะ แปลว่าต้องศึกษา แสวงหาความรู้ ถ้ารู้จริงเมื่อไร
พบของจริง ได้ของจริง ของแท้ แน่นนอนแล้ว จึงจะเป็น อนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา เป็น**วิปัสสนา** ขอฝากท่านไปตีความให้มัน
ชัดเจนกว่านี้หน่อย

จิตมีอุปาทาน จิตยึดเวทนา ยึดมากปวดมาก ยึดน้อยปวดน้อย ถ้ายึดมาหนักเข้ามันก็ปวดจนน้ำตาจะร่วง นั่นแหละ การศึกษาแสวงหาความรู้ เรียกว่า สมณะ

กำหนดจิตได้ต่อสู้กับเวทนา พอทราบความจริงของเวทนา แล้วมันบังคับบัญชาไม่ได้ เวทนาแปลว่าบังคับไม่ได้ บัญชาไม่ได้ ไม่มีตัวตนแต่มันปวดที่ไหน ปวดที่ขา ขานี้คืออะไร สังขารปรุงแต่ง อาศัยรูปอยู่ ณ บัดนี้ มันจึงปวดดังที่กล่าวมา

พอศึกษาให้เข้าใจของหลักกรรม ปวดหนอ ๆ ๆ ๆ ศึกษาหนักเข้าไปเป็นสมณะ จับจุดมุ่งหมายได้ก็แตกไป รูปนามขั้น ๕ เป็นอารมณ์ ก็เรียกว่า **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** พบตรงนั้นเมื่อไร จิตก็ไม่เป็นอุปาทานยึดมันอีกต่อไป ตรงนั้นแหละมันจะไม่ปวดต่อไป

มันปวดเพราะจิตใจไปยึด แต่จำเป็นต้องยึด เหมือนโยมขึ้นบันได มืออยู่ ๙ ชั้น ก้าวขั้นที่ ๑ ก็ต้องเกาะ ก้าวขั้นที่ ๒ มือก็ปล่อย อย่างนี้นะ ก้าวขึ้นไปอีกก็ปล่อยอีก ต้องก้าวไปถึงขั้นสุดท้ายเลยนะ ถึงจะปล่อยได้

ก้าวต้องมีที่เกาะ เกาะต้องมีที่เก็บ ตรงนี้ลึกซึ้งมาก แต่เราไม่สามารถจะตีปัญหาอันนี้ได้ เราไม่มีโอกาส เราจึงเห็นว่า

ยาก ที่อาตมาพูดไว้เมื่อวันก่อนว่า ยากแต่แต่เราไม่เคย ถ้าเคย
แล้วมันง่ายแท้ เพราะทุกอย่างต้องฝึก เรียกว่า สมถะ

ถ้าท่านทำงานเรียนวิชาการเสร็จแล้วไม่ได้ฝึก รับรองจะไม่
ได้ผล ทุกอย่างต้องฝึกหมด

ที่อาตมากล่าวไว้แล้วเป็นเวลานาน แข่งเรือแข่งแพแข่งได้
แข่งวาทนาแข่งไม่ได้ มีแรงจะไปจำเรือ แต่เสียใจด้วย ท่านพาย
เรือไม่เป็น ลงเรือก็จะล่มแล้ว นี่หรือจะไปอวดรู้ อวดดี จะไปแข่ง
เรือ ไซ้หรือไม่

ไม่ฝึกการพายเรือ จะมีแรงยังงี้ก็จำไม่ไป มันก็หมุนไป
ทางโน้น หมุนไปทางนี้ นี่แหละจุดมุ่งหมายอันนี้ต้องฝึก ต้องหัด
ต้องดัดนิสัย จิตใจก็จะเข้าสู่จุดมุ่งหมายอันนั้นเป็นประการ
สำคัญ

ปวดหนอ ต้องศึกษา อย่าเลิก ทักษะแปลละว่าอะไรหรือ
เกิดความคิดใหม่ ๆ เรื่องเก่ามาคิดให้ทันสมัย ประยุกต์
ปริทรรศน์ให้เกิดวิปัสสนาญาณ เป็นผลงานของชีวิต ประจำจิต
ประจำใจ ประจำถิ่น ประจำฐาน ประจำครอบครัว จะมีความสุข
ในตัวเอง ออกมาในทำนองนี้เป็นต้น

ไม่หมายความว่านั่งสบายแล้วได้ญาณโน้น ญาณนี้ นั่น
แหละครูไม่มาสอน ไม่ได้เรียนเลยนะ เหมือนท่านเป็นนักเรียน

ครูไม่มาสอนสนุกดี สบายเล่นกันทั้งชั้น พอครูมาก็ปวดหัวแล้ว
ครูสอนภาษาอังกฤษมาก็ปวดหัวเหลือเกิน นั่นแหละเหมือน
อย่างนั่งกรรมฐานละ แต่ท่านก็ไม่มีสมาธิ จะเอาญาณโน้น
ญาณนี้ จะไปสวรรค์ นิพพาน จะผิตหวังอย่างน่าเสียดายนะ

ต้องฝึกจิตก่อน พัฒนาจิตให้มันดี จิตดีมีปัญญา รับรอง
ครรถองที่สองมาแล้วโดยอัตโนมัติ คือ **พัฒนาการศึกษา**
อยากจะเรียน อยากจะรู้ อยากจะดู อยากจะเห็น อยากจะเป็น
พยานหลักฐานให้แก่ตัวเอง

ถ้าจิตไม่ดีแล้วเลยทั้งหมด ไม่อยากจะเรียนอะไร ไม่
อยากจะศึกษาอะไร ถ้าเป็นนักเรียนแล้ว ไม่เอาเหินเอาไต้ วิ่ง
เล่นให้เกี้ยวกราวเหมือนลิงค่างบ้างชะนี ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ
ที่เรา **ต้องฝึกตั้งแต่เล็ก ๆ**

นิสัยปัจจุบันแปลว่าแบบอย่าง แบบไม่ดีเพราะนิสัยมันไม่ดี
ถ้าจิตใจดีแล้วแบบสวย รวยด้วย มีแบบมีผังมีแปลน ทำอะไรมี
แผนผัง มีแบบแปลน ถึงจะถูกต้องตามวิธีการที่พระพุทธเจ้า
สอนมา

นี่เป็นจุดมุ่งหมายที่น่าเสียดายนะ คนเราเข้าใจผิดกัน
มากมาย อยากจะหลับตาไปสวรรค์นิพพาน ไปเห็น
พระพุทธเจ้ามากุยกัณสนุกสนาน มันจะเบลออกไปนะ

เมื่อสองวันมานี้เขามาเล่าให้ฟังว่า แหม! หลวงพ่อเอ๋ย เมื่อคืนนอนไม่หลับ ดีใจเหลือเกิน พระพุทธเจ้ามา สวยมากเลย เอาละ ให้คะแนนไป ๖๐% คือประสาท มีมาเยอะ โรคประสาทขึ้น ๖๐% เจริญสมาธิไม่ได้นะ

โปรดตั้งใจฟัง อาตมาได้ประสบการณ์มา เลือดลมไม่ดี เจริญกรรมฐานไม่ได้ เป็นดอกเตอร์ เครียดเนื่องจากขาดทุน ๑๕ ล้าน เลยไปนั่งกรรมฐานในกรุงเทพฯ นั่งแต่วันเดียวจำเมียไม่ได้ จำลูกไม่ได้ ขนาดเป็นดอกเตอร์นะ ไปหาพระหมอดูบอก ว่า ถูกแรงสึบบน ผีเข้าเจ้าทรง ว่ากันไปในันรักษาไปก็ไม่หาย พ.อ.ทองคำ ศรีโยธิน เอามาที่วัด

อาตมาดูแล้วเครียดมาก เครียดแล้วเกร็งเลยนะ จำแฟนไม่ได้เลยจะเอาอย่างไร เลยให้เอาจดหมายของอาตมาไปที่โรงพยาบาลพญาไท ให้หมอฉีดยาให้ ๒ เข็ม หายเดี๋ยวนั้นเลย

ภาวะไม่สู้ความเป็นปกติ เจริญสมาธิไม่ได้ เดียวก็เกร็ง เดียวก็เครียด ระวังนะ ส่วนมากจะเป็นนักเรียนนักศึกษา ไม่ใช่ว่าเป็นโรคประสาทแล้วนั่งสมาธิจะหาย ไม่ใช่ซะ ดีความให้มัน ถูกต้องหน่อยได้ไหม

จิตที่ห้ามไม่ได้มีก็อย่าง โปรดตั้งใจฟัง

๑. **อำนาจโลกะ** ขณะโลกอย่าไปห้าม ต้องให้ลดก่อน
อยากได้ของเขา กลุ่มอกกลุ่มใจต้องเอาให้ได้
๒. **อำนาจโทสะ** กำลังโกรธ กำลังจะต้อย ห้ามไม่ได้
๓. **อำนาจโมหะ** โง่งเง่าเต่าตุ่น ไม่ดูหน้าใคร ไม่มองหน้า
ใคร โง่งเง่าเต่า ก็ใช้ได้ ถ้าถึงตัวตุ่นไม่ต้องสอน ดื้อที่สุด
จะลงรูตะพีด คนดื้อที่สุดคือคนโมหะ ไม่ใช่โทสะ จำไว้เอาดี
ไม่ได้ ไม่ยอมรับความรับผิดชอบ และไม่ยอมรับความ
เปลี่ยนแปลงของโลกด้วย ขอฝากท่านผู้ใหญ่ไว้ ผู้สูงอายุที่
เคารพตัวตุ่นไม่ต้องสอน เพราะอะไร ตำราของอาตมามีนะ
คนบ้าอย่าถือ มีคนบ้าใหม่ บ้าแปลว่าอะไร ปุณฺณแปลว่า
คนบ้า อาตมาพูดให้โยมฟังก็บ้าพูด โยมก็บ้าฟัง บ้าด้วยกัน
ถ้าไม่พบเลือดบ้าก็เข้าไปในธรรมะของพระชัชฌาสพแล้ว
คนดื้ออย่าสอน ยังมีคนดื้ออีกเยอะ ดื้อเป็นพี่ชายของด้าน
จริงเท็จประการใด ขอให้ท่านประเมินผลต่อไป ไม่ใช่
อาตมาพูดไม่มีเหตุผลนะ
สอนคนดื้อแล้วไม่ได้ผล เพราะมันดื้อ มันด้าน หมด
โอกาสที่จะสอนได้ ไปสอนให้เสียเวลาเปล่า ๆ สำหรับคนที่
ไม่มีหน่วยกิต ไม่มีชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่มีกุศลชั้นนี้อยู่ใน

ชีวิตจิตใจของเขา ไม่มีรูปแบบ รูปแผน นิสัยปัจจัยไม่มีทาง
นี้ อย่าไปสอนเสียให้ยาก ไม่เกิดประโยชน์

คนจรรยาคนบ	คนประจบอย่ารัก
คนทักอย่าหนึ่ง	คนจริงอย่าหน่าย
คนอายอย่าล้อ	คนง้ออย่าโกรธ
คนโง่อย่าเข้าใกล้	คนตายอย่ากลัว
คนชั่วอย่าหน้าพา.....	

การกำหนดจิตเจริญกรรมฐาน เป็นการสำรวจ สังวร
ระวัง ถ้าใครมีกรรมฐานจะสวยงาม จะเดินไปไหนก็สวย
น่ารัก มีมารยาท ชาติผู้ดี เพราะเรามีศีลธรรม

ถ้าไม่มีศีลธรรมแล้ว จะมีมารยาทชาติผู้ดีได้ไหม จะไม่
มีเลยนะ ไม่ต้องไปมองกันหรอก ดูหน้าก็รู้ หน้าที่ห้อมมัน
บอกคนนี้แหลมลึก คนนี้ใช้ไม่ได้ **คนนี้แหลมเหมือนสัน
ข้างใช้ไม่ได้ ต้องแหลมเหมือนหนาม** แต่ก็เสียใจด้วย
ต้นไม้มันแหลมทุกต้นไม่ได้ มันมีหนามเป็นบางต้น

คนเราก็เช่นเดียวกัน มีหนามบ้าง ไม่มีหนามบ้าง
หนามแหลมใครเสียม มะนาวกรมเกลี้ยงใครไปกลิ้ง
ถ้าไม่มีหนามทำอะไร ต้องเสียม ต้องสอน ต้องสอนต้อง
เสียมมันถึงจะแหลม

เรามีลูกต้องเลี้ยงต้องสอนนะ ถ้าไม่เลี้ยงสอนมัน
เป็นไปไม่ได้ **ต้องฝึกลูกตั้งแต่เล็ก ๆ** ตั้งแต่เด็กแดง
ร้องอะแว้ออกมานะ **หนักอยู่ในกรงให้รีบสอน จะสอน
อะไรก็สอนให้มาก** มีปีกมีหางหนีออกจากกรงแล้ว ไม่
ต้องตามไปสอนนะ จะเสียใจอย่างน่าเสียดาย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นยอดในโลก
**ยอดพัฒนาคน ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงานทั่ว
โลก** พระองค์ท่านไปนั่งหลับตาอยู่ ๖ พรรษา ในอรัญราว
ป่า กว่าจะได้พบวิชานี้ ต้องเหนื่อยยากหลายประการ

แต่อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าจบ ๑๘ ดอกเตอร์ เรียกว่า
๑๘ ศาสตร์ ถ้าผู้ศึกษาจะเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าเรียนมา
ก่อน เรียนมาหลายชาติ หลายกัปป์ หลายกัลป์ กว่าจะมา
ตรัสรู้เป็นพระสยัมภูมาสัมพุทธเจ้า

ไม่ใช่มากันสองวัน มาหนึ่งกัณฐิม ๆ จำ ๆ สำเร็จเป็น
พระโสดาอย่างนั้น อาตมาว่าอย่างเพิ่งเอาโสดาเลย เอาโสดา
ดีก่อน

๔. ประสาทกำลังขึ้น ห้ามไม่ได้ ต้องให้ประสาทลดลง
ก่อน บางคนจับไมค์ตามงาน อาตมาสังเกตดูนะ พอแย่ง
ไมค์ก็โกรธเลย นี่ประสาทกำลังขึ้น

๕. จิตคิดจะไป ใครอย่าไปห้าม ตรงนี้ท่านรู้ใหม่ ต้องเข้าใจข้อนี้ด้วย จิตคิดจะไปแล้วใครห้ามไม่ได้ ขอประทานโทษ ขออนุญาตกล่าวคำนี้ว่า พ่อแม่เลี้ยงลูกได้เฉพาะตัวเท่านั้น จิตใจลูกเราเลี้ยงได้ใหม่ จิตใจลูกจะไปกับใครจะบอกใหม่

เหมือนตัวของโยมเองทุกคน กับอาตมาด้วย จิตคิดจะไปแล้วห้ามไม่ได้เลย ถ้าหากภาวะสู่ความเป็นปกติแล้วถึงจะห้ามได้ ขณะที่โกรธจัด จะตบกัน เราไปห้าม เดียวก็โดนตบ โดนตีด้วย ถ้าหากภาวะเข้าสู่ปกติเมื่อใดแล้วถึงจะห้ามได้

เพราะฉะนั้นการเจริญกรรมฐานเป็นการมีเบรคในตัว ถ้าหากไม่มีเบรคในตัวแล้วห้ามไม่ได้ ถ้าไม่ฝึกไว้ ไม่มีทางนะ เวลาโมโหขึ้นมา มันโกรธจัด ห้ามไม่ได้ขณะนั้น เมื่อเราห้ามไปแล้วเดี๋ยวก็มาต่อยเอา จะไม่เชื่อฟังขณะเกิดโทสะนั้น

ถ้าโทสะลดลงไป ใจดีแล้ว จากหายใจสั้น ๆ กลับไปหายใจยาวแล้ว ใจดีมีปัญญา จะพูดอะไรก็พูดกันตอนนั้น ขณะที่โมโหอย่าไปพูดกัน ถ้าพูดกันจะไม่รู้เรื่องเลยนะ จะไม่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ตรงนี้ต้องฝึกนะ ต้องฝึกนานด้วย ไม่ใช่วันสองวัน หรือเวลาเดียวนะ ต้องฝึกไปตลอดชีวิต มีอะไรก็ต้องฝึก ๆ

ไป จิตใจจะได้สู่ภาวะแห่งความเป็นปกติ **คนที่ประสาท**
ขึ้นมาห้ามไม่ได้ และมาเจริญกรรมฐานก็ไม่ได้ด้วย
ต้องให้ภาวะสู่ความเป็นปกติให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยมา
เจริญสมาธิ

บางท่านก็สอนผิด เวลาเป็นโรคประสาทมานั่งกรรมฐาน
แล้วหาย ไม่หายหรือก ขณะที่มันขึ้น ฝึกไม่ได้ ฝึกแล้วเดี๋ยวก็
ร้องรำทำเพลง บ้าบอคอแตกไป มีที่วัดนี้เป็นตัวอย่าง

เลือดลมไม่ดีอีกอย่างหนึ่ง เลือดจะไปลมจะมา ไม่เคยฝึก
ไว้ก่อน อย่างมานั่งกรรมฐานนะ เดี่ยวท่าสามมีแหลักไปเลยมัน
ออกมาแบบนี้ชัด

ถ้าเราฝึกไว้ก่อนแล้ว ทุกอย่างแก้ไม่ได้เลย ถ้าเราไม่ฝึก
ไว้ก่อนแล้ว ทุกอย่างแก้ไม่ได้เลย คนเลือดลมไม่ดี ดาลเดือด
ดาลลม ลมเพลมพัด เจริญสมาธิยังไม่ได้ในครั้งแรก เขาเรียก
ลมเพลมพัด แต่เรากลับกลายเป็นว่าถูกกระทำย่ำยี ไม่ใช่เลย
เลือดลมในตัวไม่ดี แค่อ่าน้ำเปล่า ๆ ไปพ่นเข้าหน้อยยังดิน
เลย

คนที่เหนือวัดเขาเป็นลมเพลมพัด อตมาเรียกมา
ทดสอบว่าจะทำน้ำมนต์รดนะ ก็เอาน้ำมาทำปากขมูบขมิบ
เฉย ๆ ไม่ได้ว่าคาถาเลย พอเอาน้ำรด ดินตุม ๆ ๆ เลย ร้อง

กลัวแล้ว กลัวแล้ว เอ๊ะ กลัวอะไร น้ำแท้ ๆ ไม่ได้มีคาถาเลย
อาตมาก็เลยกลายเป็นหมอผีไป แท้จริงไม่ได้ว่าคาถาอาคม
เลยนะ

คนที่มีสติคือคนที่เจริญกรรมฐาน ผมไม่เข้าไม่สิง

คนผีเข้าเจ้าสิง อาตมาไม่เชื่อได้ เพราะเหตุใด ส่วนมากจะ
เป็นแต่โยมผู้หญิง

ยกตัวอย่างให้เห็นตามวัดเขาชอบสวดภาณยักษ์กัน นะ
โม... ว่าเสียงเหมือนยักษ์ ผู้หญิงสองคนตื่นแล้ว สองคนนี้ใจ
อ่อน เป็นลมเพลมพัด ถูกน้ำมนต์ไม่ได้ ประเภทใจอ่อนทั้งนั้น
ผีถึงจะเข้าเจ้าถึงจะสิง ใจเข้มแข็งอดทนฝึกกรรมฐานไว้ ผีไม่
เข้าเจ้าไม่สิง ไม่ต้องไปหาอาคมแต่ประการใด

ตรงนี้เป็นหลักสูตรของผู้มีใจเข้มแข็ง มานั่งเจริญ
กรรมฐานต้องจิตใจเข้มแข็งมาฝึกความอดทนกันนะ ไม่ใช่มา
นั่งเล่นกันอย่างนี้ มานั่งกรรมฐานนี่เป็นการออกแขก ถ้าออก
แขกดีโยมจะดีตลอดชีวิต ถ้าลิเกโรงใดออกแขกไม่ดี เล่นไม่ดี
ตลอดชีวิต ดูหน้าตารูเลยว่าคนนี้อาดีไม่ได้ มาทำกรรมฐานก็
ได้บาป ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นคุณประโยชน์แต่ประการใด จุดนี้
เป็นจุดที่น่าศึกษา น่าแสวงหาความรู้กัน

มาสร้างความคิดก็ต้องละความชั่ว สร้างความคิดก็ต้องละ
 บาป มาทำบุญยังมีบาปในใจมากอีก รับรองไปไม่รอด ไป
 ทอดกฐินก็โครมก็ไม่ได้ผล เสียเปล่าโดยปราศจากประโยชน์
 ไม่ได้บุญได้กุศลไปทำทำไม

ตรงนี้เป็นจุดหมายสำคัญอันหนึ่ง น่าจะเป็นที่ฟังของเรา
 ชาวพุทธไปได้แล้ว แต่ไม่เอากัน ไปเอาสิ่งทีนอกตัว ขยัน
 นอกหน้าที่การงาน ได้ที่จริงไม่ชอบไปชอบที่ไม่จริง ที่ได้ไม่
 เอาไปเอาที่ไม่ได้ ไม่มีการสร้างความสุขความเจริญในชีวิต
 ของตน อันนี้สำคัญมากน่าจะเข้าใจ

ข้อนี้อาตมาเป็นห่วงโยมเหลือเกิน ต้องทำให้มันถูกจุด
 ตั้งอกตั้งใจ ถ้าตั้งใจทำงานมีงานทำเยอะ ถ้าคนขยันงาน
 เหลือมือ คนขี้เกียจไม่มีงานทำ คนขี้เกียจเป็นคนประเภท
 โมหะ พวกไร้ปัญญาขี้เกียจที่สุด ไม่อยากเอางานเอาการแต่
 ประการใด บ้านรกรุงรังอย่างรังไก่อรงกา แต่ไม่มีงานทำ คน
 ประเภทโมหะไม่ควรจะฝากงานให้ บ้านของตัวเองยังสกปรก
 ที่กินยังไม่สะอาด ยังไม่ดี ที่ถ่ายก็ยังไม่ดีด้วย สวนรกรุงรัง ก็
 มาถางสวนให้มันเตียน ปลุกต้นไม้ให้งอกงามเข้าซิ ถึงจะ
 เรียกว่าคนทำงาน

คนมีธรรมะเป็นคนขยัน **คนปฏิบัติธรรมมีแต่ความ**
ขยันหมั่นเพียรไม่มีขี้เกียจเลย คนมีคุณธรรมมีค่าสูงมาก
ถ้าจิตใจมีคุณธรรม มีคุณค่าของจิต ผลงานก็ตามขึ้นมา ชีวิต
มีค่า เวลาที่มีประโยชน์เกิดขึ้น

เราปฏิบัติธรรมกันต้องให้ถึงธรรมะ อย่างลดละภาวนา
ไว้ตลอดรายการ มีสติสัมปชัญญะรวมรวมเข้าไว้ก่อน ถ้าคนมี
สติสัมปชัญญะสวายน่ารักจริง ๆ จะเดิน จะยืน จะนั่ง จะนอน
จะเหลียวซ้ายแลขวา จะคู้เหยียด เหยียดขา มีระบบ มี
ระเบียบ เพียบด้วยวินัย มันจะบอกออกมาชัด จะควบคุม
ตัวเองได้

คนที่ เป็นโรคประสาท จะไม่มีสติควบคุมตัวเอง จึงทำ
ไม่ได้ บางทีนั่งแข็งได้ไปเลย เดี่ยวเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ บาง
คนเป็นโรคลมชัก พอนั่งจิตเป็นสมาธิชักเลย แล้วหาว่ามานั่ง
กรรมฐานชัก มาชักที่วัดอัมพวัน อาตมาบอกว่า ไม่ใช่หรอก
ถามแม่ของเขาดูซิ แม่บอกว่าเด็กคนนี้ชักมานานแล้ว ไม่มี
ทางหาย ตายฟรี เป็นโรคกรรม ต้องชักจนกระทั่งตาย เดี่ยวนี้
ตายไปแล้ว

นี่เห็นไหม พ่อแม่แก้ไขปัญหาชีวิตไม่ได้เลย หาที่พึ่งให้
ลูกไม่ได้ ลูกพิการหรือเป็นอะไรก็ตาม พ่อแม่จะช่วยกันสวด

มนต์ภาวนา เจริญกรรมฐานบางทีก็หายได้เลยนะ พ่อแม่บางคนก็ไม่เอาไหนอีก สร้างความดีไม่ถึงที่ ดีไม่ถึงขั้น ดีไม่พอ ลูกจะดีได้อย่างไร

พ่อแม่เลี้ยงลูกไม่ได้ดูลูก เพราะไม่ได้สวดมนต์ เจริญกรรมฐาน อาตมาจับจุดได้หมด คือ กฎแห่งกรรม เอาลูกไปฝากวัด ไม่เคยให้เงินลูกเรียนหนังสือ มีตัวอย่างที่ อ.พนัส นิคม จ.ชลบุรี **อาตมาต้องแก้ปัญหาให้เด็ก ให้ทุนไปเรียนหนังสือ** วันนี้ให้ไปอีกเป็นทุนต่อเนื่อง

เด็กร้องให้เลยบอกว่า หลวงพ่อไม่ได้เป็นอะไรกับผม พ่อผมยังไม่เคยให้เลยแม้แต่สตางค์เดียว เออละ! หลวงพ่อจะส่งเรียน บัดนี้เรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เขาเขียนจดหมายมาบอกว่า จะหางานทำด้วย ช่วยหลวงพ่อ พอมีงานทำแล้ว หลวงพ่อจะได้ส่งน้อยลงไป จะได้ช่วยอีกแรงหนึ่ง เด็กดีนะมีลักษณะอย่างนี้

อาตมารับหนังสือจากชลบุรีไม่พัก บอกว่าลูกฉันดีแล้ว ไม่เคยเถียงฉันเลย ก่อนไปโรงเรียนก็ไหว้ฉัน กลับจากโรงเรียนก็ไหว้ ไม่เกเรแต่อย่างใด นี่เป็นคำชมที่เด็กเข้ามาอบรม

กรรมฐานนี้แก้ปัญหาได้ดีที่สุด พระพุทธเจ้าไปอยู่ในป่า ๖ ปี ไปหลับตาดู ศึกษาวิชาแก่ทุกข์เท่านั้นเองจะต้องใช้เวลาถึง ๖ ปี พอท่านได้แล้ว ท่านก็ลืมตาดูโลก ท่านไม่เคยไปนั่งหลับตาในป่าอีกเลยนะ

โลกนี้มันมืดเหลือเกิน ท่านจึงทำโลกให้สว่าง เรียกว่า โลกวิทู ท่านทำโลกให้แจ้ง ประชาชนมืดมนอาหารร้อนจิตด้วยอำนาจกิเลสหนานาประการ ฆำร้นพันแทงกันอยู่มิได้พัก โลกมันมืด ตั้งแต่นั้นมา พระพุทธเจ้าจึงได้สร้างพุทธรกิจ ๕ ประการ ทำโลกมืดให้สว่าง **(พุทธรกิจ ๕ ประการ** คือ พุทธรกิจที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญประจำในแต่ละวัน มี ๕ อย่าง คือ

๑. **ปุพฺพณฺเห ปิณฑปาตณฺจ** เวลาเช้าเสด็จบิณฑบาต
๒. **สายณฺเห ธมฺมเทศนํ** เวลาเย็นทรงแสดงธรรม
๓. **ปโทเส ภิกฺขุโອวาทံ** เวลาค่ำประทานโอวาทแก่เหล่าภิกษุ
๔. **อฑฺฒรตฺเต เทวณฺหนํ** เที่ยงคืนทรงตอบปัญหาเทวดา

๕. ปจฺจุสฺเสว คเต กाले ภพฺพภพเพ วิโลกนํ จวน

สว่างทรงตรวจพิจารณาสัตว์ที่สามารถและที่ยังไม่

สามารถบรรลุธรรมอันควร จะเสด็จไปโปรดหรือไม่)

สร้างคนให้เป็นคนดี ให้มีงานทำ สร้างอนุภพพิภพ (เทศนาที่แสดงไปโดยลำดับ เพื่อฟอกอัธยาศัยของสัตว์ให้หมดจดเป็นชั้น ๆ จากง่ายไปหายาก เพื่อเตรียมจิตของผู้ฟังให้พร้อมที่จะรับฟัง อริยสัจ มี ๕ ประการคือ

๑. **ทานกถา** พรรณนาทาน

๒. **สีลกถา** พรรณนาศีล

๓. **สัคคกถา** พรรณนาสวรรค์ คือความสุขที่พร้อมด้วย

๔. **กามาทีนวกถา** พรรณนาโทษของกาม

๕. **เนกขัมมานิสังสกถา** พรรณนาอานิสงส์แห่งการออกจากกาม)

พรรณนาให้ท่านช่วยเหลือกันในโลกมนุษย์นี้ จนกว่าจะตายจากโลกมนุษย์นี้สู่สัมปรายภพ ท่านไม่เคยกลับไปนั่งหลับตาอีกนะ พระเดี๋ยวนี้นี้ไม่สอน ออกไปนั่งหลับตาจนกระทั่งตาย ไม่ได้สอนใครเลยนะ

พระพุทธเจ้าโลกวิทู ทำให้โลกแจ้ง โลกคือหมู่สัตว์แห่ง มนุษย์นี้ มันยังมีดอยู่ด้วยกิเลสหนาประการ พระพุทธเจ้ามา สอนตรงนั้นให้โลกสว่าง เรียกว่าโลกวิทู ควรจะแปลว่าอย่างนี้จะ ถูกมาก ไม่ใช่โลกวิทูทุกคนนะ มันคนละเรื่องกัน พระองค์ ต้องการทำให้โลกสว่าง ต้องการให้คนนั้นมีสติปัญญาแก้ไข ปัญหา แก้ทุกข์ได้ อย่างนี้จึงจะถูกต้องตามวิธีการ จะมี ประโยชน์สำหรับตัวเองที่เจริญพระกรรมฐานเท่านั้น คนที่ไม่ เจริญกรรมฐานจะไร้ผลมาก

ญาติโยมที่ว่ามีศีลธรรม อาตมาไม่เชื่อโยมนะ รับศีลกันได้ ทุกวัด รับศีลกันได้ทั่วประเทศไทย แต่จิตมันยอมรับไหมล่ะ รับ แล้วไปฆ่าสัตว์ รับแล้วไปเบียดเบียนทรัพย์สินของเขา รับแล้วไป ร่วมประเวณีหน้าบัตสีในสังคม รับแล้วยังจะไปโกหกมดเท็จขึ้น ห้วยลงเขากันมากมายก่ายกอง รับแล้วยังไปดื่มสุรายาเมา **ทำไมจะแก้จุดนี้ได้**

ต้องเจริญกรรมฐาน ทำให้มีศีลแน่ ๆ ศีลแปลว่าอะไร แปลว่าปกติ ปกติมาจากไหน ก็มาจากมีสติสัมปชัญญะ กำหนดจิต กำหนดจิต นั้นแหละมีศีล ถ้าเชื่อตามนี้ ถือศีล คือถือสัจจะ มีสติสัมปชัญญะจากการเจริญกรรมฐาน จะ **ส่งเสริมจิตให้มีเมตตา จะได้ไม่ต้องไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตกัน**

ต่อไป เห็นอกเห็นใจกันตรงนี้ชั้หน้าคิด เพราะเรามาสร้าง
ปฏิบัติกาาร

ถ้าโยมมีสติปัญญา สะสมหน่วยกิตไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์
เวลามีทุกข์มันจะออกมาแก้ ไม่ใช่ว่านั่งกรรมฐานได้ปัญญา
เดี๋ยวนั้นนะ ไม่ใช่ ต้องสะสมก่อนเป็นการสำรวมเข้าไว้ **สำรวม**
คือ รวบรวมไว้ เรียกว่า **สติ** เป็นการระลึกรู้ก่อน **สังวร** คือ
สัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาภายในปัจจุบัน นั้นแหละ
คือ **สมาธิของวิปัสสนาญาณ**

ถ้าหั่งงุบหน้างุบหลัง สั้นไปสั้นมาใช้ไม่ได้ สมาธิเกิน
คาดสติขาดไป ก็เอาสติยัดเข้าไป มันจะตั้งพสุธามีปัญญา
แล้ว เรียกว่าตัวสังวร ไปไหนก็ไม่ประมาทเรียกว่าตัวระวัง
เรียกว่าปัญญา มันจะเกิดมาอย่างนี้แหละ ถึงจะได้ผลได้
อานิสงสีในการปฏิบัติธรรม

โยมบางคนมานั่ง ๒ วัน บอกว่าได้โน่นได้นี้ อาตมาไม่เชื่อ
โยมหรือก อาตมาฝึกมาเป็นเวลานานแล้ว สอนมา ๔๐ กว่า
ปีแล้ว เราจึงรู้ประสบการณ์หลายหัยยะดังที่กล่าวมา ไม่ใช่
มานั่งจิ้ม ๆ จำ ๆ เป็นพระโสดากัน ญาณโน้นขึ้นญาณนี้ขึ้น
ไม่ใช่ณะ **เอาตรงนี้ก่อนได้ใหม่ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ให้ได้หนอย**

**ได้ไหม ยืนให้สติอยู่กับจิต เราจะต้องผูกจิตด้วยสติปัญญา
๔ สร้างความดีให้กับตัวเอง ทำให้ได้**

**พอสติอยู่กับจิตแล้วรับรองรู้หมดเลย รู้โน่นรู้นี้ รู้
วาระจิตของคนได้ ว่าเขาต้องการอะไร ควรจะให้เขาหรือ
จะช่วยเหลือเขาโดยวิธีใด มันจะบอกออกมาเอง** การบอกเองนี้
เรียกว่า **ปัจฉัตตังเวทิตัพโพวิญญูหิ** รู้ได้เฉพาะตัวเอง คนอื่น
ไม่ได้รู้หรอก

กรรมฐานเป็นบุญวาสนาของคน ถ้าคนไร้บุญวาสนาจะไม่
สนใจกรรมฐาน โยมเดินไปเถอะตั้งแต่วัดนี้ถึงปากน้ำโพ ทุกวัด
เจริญกรรมฐานบ้างไหม ทุกบ้านเจริญกรรมฐานบ้างไหม มีน้อย
คน ดีแต่ไปบวชชีพรามณ์ ไปนั่งยัดเยียดกันบนศาลา ไปดู
กระดานป้ายว่าองค์ไหนมาเทศน์บ้าง ไม่ต้องทำกรรมฐานกันจะ
ใช้ได้หรือ

เราปฏิบัติต้องปฏิบัติกันจริง ๆ กินน้อย นอนน้อย พุด
น้อย ทำความเพียรให้มาก จึงจะถูกต้อง โยมจะได้อะไรกลับ
บ้านไปไม่มากก็น้อย

การทำธุระในศาสนา ต้องคู่กันทั้งคั่นธุระและวิปัสสนาธุระ
จะปฏิบัติต้องมีความรู้ การปฏิบัติจะถูกต้องหรือไม่ต้องอาศัย
วิชาการด้วย ต้องมีแผนที่ชี้บอกจึงจะถูกต้องควบคู่กันไป เรามี

เท่า ๒ เท่า เท่าหนึ่ง ความรู้ อีกเท่าหนึ่ง ปฏิบัติตามความรู้นั้น
ๆ เรียกว่าทฤษฎีกับภาคเชิงปฏิบัติการ นี่มีความหมายอยู่มิใช่น้อย

**การปฏิบัติกรรมฐาน ต้องการให้เรามีหน้าที่การงาน
ด้วยความถูกต้อง งานที่ทำนั้นต้องเป็นงานที่ไม่มีโทษ งาน
ที่ดี คือ งานที่เสร็จทันเวลาที่ตั้งใจไว้**

การเจริญกรรมฐานไม่ใช่่ง่ายนะ ต้องคนมีบุญ วาสนาถึงจะ
มาได้ ท่านทั้งหลายนับว่ามีบุญวาสนา อย่าทิ้งวาสนาทิ้งบุญเสีย
**บุญคือความสุข มหาความสุขกันต้องชำระใจให้สะอาด
หมดจด** เรียกว่ากรรมฐานถึงจะเป็นบุญ ถ้าจิตใจโยมสกปรก
ลามกอยู่เสมอ โยมจะมีความสุขหรือไม่ได้บุญเลยนะ

ความสุขข้อที่สอง **นตฺถิ สันตฺติ ปรั สุขํ** สุขอะไรจะยิ่งกว่า
ความสงบไม่มีแล้ว ถ้าไม่มีความสงบ วุ่นวาย โยมจะไม่พบ
ความสงบที่ถูกต้อง จะเป็นความสุขเจือปนด้วยความทุกข์ หาใช่
ความสุขตามคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ ความสุขที่
พระพุทธเจ้าสอนต้องไม่มีกิเลสมาเจือปน

เรามาขัดเกลากิเลสกัน ต้องการให้กิเลสมันน้อยลงไป ไม่
หมดกิเลสก็ยังมี ยังรู้ดี รู้ชั่ว รู้ตัว รู้กาลเทศะ ก็จะมีลักษณะบ้าง

ตามสมควรแก่อัตภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันทุกวันนี้จึงจะเป็นประโยชน์นะ

การเจริญกรรมฐานต้องการสภาพชีวิต ต้องการจะรู้หน้าที่ การงานด้วยความถูกต้อง เป็นการพิสูจน์ตัวเองว่าดีชั่วประการใด คนอื่นเขาไม่รู้ นอกเหนือจากเราตัวเอง ถ้าเจริญกรรมฐานจะรู้ตัวเอง ว่าเราผิด เป็น**การระลึกชาติ**ได้แน่นอน ข้อที่สอง รำลึกถึงบุพการี จะไม่ลืมแม่ลืมพ่อ จะไม่ลืมสภาพความดีของชีวิต จะไม่ลืมโรงเรียน จะไม่ลืมสถานที่สร้างความดีให้กับเรา มาประการที่สาม คือ **รัฐกฎแห่งกรรม** ว่าเราทำมานั้นเป็นอย่างไร เราทำกรรมชั่วไว้ที่ไหน จะได้รับผลกรรมอย่างไร จะต้องรู้แน่

อาตมาทำไปไม่ได้มากมายอะไร ยังรู้ว่าวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ต้องตาย รถชนเราแน่ ซากก็หัก แขนก็หัก ไฟก็ลวก ฟ่าก็ผ่าแล้ว ผ่าที่หน้ากุฏิเลยนะ อย่าลืมนะท่านทำกรรมอะไรไว้บ้าง

มีอยู่คนหนึ่งเป็นชาวมาเลเซีย ปวดขามา ๗ ปีแล้ว ทรมานเหลือเกิน พุดไทยไม่ได้ มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ กำหนดปวดหนออย่างเดียว ปวดจนน้ำตาร่วง ปวดหนักตั้งสติไว้ ปวดหนอ

นี่อุปาทาน ยึดการศึกษาเรียกว่าสมถวิธี เป็นการศึกษาให้รู้แจ้ง
เห็นจริง

พอเห็นจริงแล้ว เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป วุบเลย เวทนา
หายไปเลย จิตก็เป็นกุศลเกิดปัญญา นิ่งงอขา พับเพียบได้ทันที
เดิมงอขาไม่ได้ นิ่งไม่ได้ ต้องเหยียดขาได้ออกไป ภาวนาก็หยุด
ขึ้นมาทันที บอกเหตุการณ์ของกฎแห่งกรรม

คนจะรู้กฎแห่งกรรมได้ต้องผ่านเวทนา **เวทนาทำให้รู้กฎ
แห่งกรรม ไม่ใช่มาหนึ่งหลับตาเห็นกรรมนะ** ปวดหนอ ปวด
หนอ ปวดหนอ ปวดจ้งเลย ตายให้ตาย จิตยึดมั่นเป็นสมถะ
ศึกษาเวทนาจบรายการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเลย **เพราะรู้จริง
เสียแล้วจิตจะไม่ยึดถือ** ขอให้หนักกรรมฐานโปรดจำข้อนี้ไว้ **รู้
จริงจะไม่ยึด รู้จริงยิ่งสงบ** คนไหนรู้ไม่จริง จิตไม่สงบ รู้แต่
วิชาการใช้ไม่ได้ เลยก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ขางอได้เลย และไม่
ปวดจนบัดนี้

กฎแห่งกรรมไหล่ออกมาว่า ไปขว้างขาหมู หนอนกินแล้ว
จับขายให้เขาฆ่าตาย เอามืดไปข้างขามัน ตัวเองต้องไปเข้าขา
มาจนบัดนี้ ตั้งแต่รุ่นสาว ขณะนี้ ๕๐ กว่าปีแล้ว เลยก็แผ่เมตตา
ให้หมู

ลูกชายเขามาด้วย เห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลว่า หายภายใน ๗ วัน ขางอหนึ่งพับเพียบได้ ลูกชายก็ปฏิญาณตนกับอาตมาว่า จะเลิกเลี้ยงหมู จะสร้างวัดแบบจีน และจะสอนแบบที่วัดนี้ เมื่อก่อนต้นตระกูลเขาเป็นคริสต์ บัดนี้เป็นพุทธเต็มตัวแล้ว

ทำอะไรทำให้จริงเถอะ ทำจริงจะได้ผลภายใน ๗ วัน มีตัวอย่างที่วัดนี้ ถ้าทำไม่จริง จิ้ม ๆ จำ ๆ ไม่ได้อะไร จะได้บาปนะ **อย่าหมิ่นประมาทต่อกรรมฐาน อย่าไปว่าหนอ ๆ แหน ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราว** ระวังนะ “หนอ” มีราคาหลายล้านนะ

“หนอ” เป็นคำภาษาไทย แปลมาจากภาษาบาลีว่า “วต” ที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้ไม่วุ่นวายหนอ เชิญมาได้ทุกเวลา มีหลักอยู่แต่จะไม่ขอกกล่าวให้ยืดยาวออกไป **“หนอ” เป็นตัวรังจิตให้มีสติดี**

เราหายใจยาว ๆ เข้าไว้ อย่าหายใจสั้น คนเราหายใจสั้น มีทิฏฐิมาก โม่โห่แก่ง พองหนอ ยุบหนอให้มันยาว ๆ หน้อยได้ใหม่ พองหนอ ไม่ทันหนอมันก็ยุบ ยุบยังไม่ทันหนอมันก็พองเลยเอาพอง-ยุบ พอง-ยุบ ไม่ต้องได้อะไรกันแล้ว ไปกันใหญ่แล้ว มักง่าย มักได้ เลยเอาดีไม่ได้ เพราะขาดมรรคแปด ถ้าคนขาดศีล สมာธิ ปัญญา จะมักง่ายทันที มักได้ด้วย ไม่เอาเหนือเอาใต้แต่ประการใด ออกมาในรูปแบบลักษณะการอย่างนี้

เพราะฉะนั้น คนเป็นโรคประสาทเกินกำหนดนี่หนึ่งสมาธิไม่ได้นะ มันควบคุมตัวไม่ได้ สติควบคุมจิตไม่ได้ อย่าให้หนึ่งนะ ขอฝากท่านอนุศาสนาจารย์ไว้ด้วย ถ้าไปทำจะเสียชื่อนะ

ที่วัดนี้มีตัวอย่าง อาจารย์ปริญญาโท มากับยุวพุทธหลายปีมาแล้ว ปฏิบัติได้ ๓ วันเท่านั้นแหละ ออกมาหนึ่งกับอาตมาเลย เขาบอกเขาเป็นพระโสดา เมื่อวานมาดี ๆ แท้ ๆ ทำไมมาหนึ่งเป็นโสดาเสียล่ะ ญาณขึ้นหรือยังไง เลยมาหาว่าถูกต้นพิกุลบ้าง ถูกผีในวัดอัมพวันบ้าง เลยสอบถามญาติกันว่านี่มาจากไหน เขาบอกว่า เพิ่งออกจากศีรัทธูญามายังไม่พอ ๓ ปี

จำไว้เลยนะ ออกจากศีรัทธูญามายังไม่พอ ๓ ปี เจริญสมาธิไม่ได้ โปรดจำไว้ด้วย บางคนมาร่ำสวด ร่ำไปร่ำมา มาหนึ่งบนเก้าอี้เราเลย บอกว่าท่านยังไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว นี่พวก ๖๐% อย่าเจริญสมาธิ

มีคนหนึ่งรูปร่างสวย พุดจาเพราะเจ้าคะเจ้าขา เราก็มองเห็นหนอ เอ๊ะ ทำไมตาขวาง เงยบอกกับแม่ใหญ่ (แม่ส้ม ทองยิ่ง) ว่าอย่าไปรับเลย แม่ใหญ่บอกว่าไม่เป็นไร เขามีหน้ามีตาไว้หน่อย ๓ วันเท่านั้นแสดงอภินิหารเลย เป็นนางฟ้ารำป้อเสียหายมาก

**ไม่ใช่ว่ามานั่งกรรมฐานแล้วเป็นคนบ้าบอ กลายเป็น
คนวิกลจริต หาใช้วิสัยไม่ แต่ปัญหามีอยู่ว่า เขาปกติใหม่
ถ้าเขาไม่สามารถจะรักษาตัวเองได้ ไม่สามารถจะควบคุม
จิตได้ อย่าให้เจริญสมาธิ ไม่ได้เด็ดขาด**

บางคนไม่รู้เรื่อง นึกว่ามานั่งสมาธิแล้วหาย ต้องดูก่อนมัน
หายไม่เหมือนกันทุกคน มันมีสร้างกรรมสร้างเวรมามากมาย
ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย หายใจยาว ๆ ไว้ให้มันเคย คนที่ใจ
เดือดร้อนหายใจสั้น แก้ปัญหาไม่ได้หายใจสั้น

เรามาฝึกเรียนลมหายใจเรียกว่า อานาปานสติ แต่ปัญหา
เอามาทำที่ห้องจะได้เห็นชัด หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้
หมายความว่ารู้อย่างไร มีสติตามลมหายใจไปรู้ขณะที่ลมหายใจ
ไปที่ห้อง พองหนอ... ยุบหนอ... เรียกว่าอานาปานสติ จึงจะ
ถูกต้อง มีสติสัมปชัญญะ ยึดสติปัฏฐาน ๔ เป็นแม่บท เป็น
ภาคปฏิบัติมีสติทุกประการ อย่าขาดสติไม่ได้ รับรองได้ผลอย่าง
สมคาศปรารถนาทุกประการ

**การฝึกนี้ต้องการให้อดทนด้วย ต่อสู้กับเหตุการณ์ที่
มันจะเผชิญหน้ากับเราคืออุปสรรคนั้น ๆ เราจะได้สู้กับ
ปัญหาแก้ปัญหาต่อไป**

เล่าให้ฟังกันมานานแต่ไม่มีใครสนใจ เด็กหญิงทัศนีย์ ตัว
 นิดเดียว มีศรัทธามาก แม่เป็นโรคมะเร็ง จะต้องตายภายใน ๓
 เดือน แต่เด็กกตัญญูกตเวที มีศรัทธาอย่างแรงกล้า มานั่งเจริญ
 กรรมฐานเอาจริงเอาจัง ขออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร
 ของคุณแม่ แม่หายได้อย่างน่าอนุโมทนา **แต่บอกใครไม่มีทาง
 เพราะไม่มีบุญ** บอกคนบาปจะไปได้เรื่องอะไร แล้วแต่บุญ
 วาสนาของท่านเอง ไม่บังคับบัญชา พระพุทธเจ้าไม่เคยบังคับ
 ใครนะ

ถ้าโยมทำบุญได้บุญ นั่งเจริญกรรมฐานได้ที่ มีคนมาขอ
 ส่วนบุญนะ คำขายไม่ได้เลยไม่มีใครมาทวงหนี้ ยิ่งขายดิบขายดี
 มีคนมาทวงหนี้ คือกฎแห่งกรรม ต้องมีเรื่องมีเหตุอิจฉา

มานั่งกรรมฐานถ้ามีบุญวาสนา เดี่ยวก็มีเปรตมาขอส่วน
 บุญ มีเรื่องเล่ากันที่วัดนี้

แพทย์หญิงบุญเยี่ยม มานั่งเจริญกรรมฐานที่วัดนี้ ตอนตี ๔
 ไฟสว่าง อาตมาจะไปสวดมนต์ที่โบสถ์ มานั่งคอยที่กุฏิบอกว่า
 หลวงพ่อคะ หนูมาเจริญกรรมฐานได้ ๓-๔ วันแล้วคะ หนูขอ
 ถามอะไรหน่อย มีพระเดินมาที่หน้ากุฏิ รูปร่างใหญ่โต บอกว่า
 โยมขอส่วนบุญหน่อย จีวรไม่มีห่ม จีวรขาดรุ่งริ่งหมด พระองค์นี้

ชื่อเฟื่อง มีไหมหลวงพ่อ ท่านบอกว่า ท่านบวชที่นี่ และท่าน
ตายไปแล้วด้วย หมอบุญเยี่ยมก็ไม่รู้จัก

พระเฟื่องนั้นก็คือ จำตำรวจนครราชสีมา บ้านอยู่ข้างวัดนี้
มาบวชที่นี่ ตายเป็นเปรต เดี่ยวนี้พระเป็นเปรตอยู่ที่นี้หลายองค์

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมกำลังจะไปเดินจงกรม ไฟสว่างมอง
เห็นชัด บอกว่า ขอเจริญพรโยม คุณหมอมามาเจริญกรรมฐาน
ได้ผลดี อาตมาขอ ไปขอหลายกฐิแล้วเขาไม่ให้ อาตมาขอลาไป
ก่อน แล้วก็ค่อย ๆ จาง ๆ ๆ ๆ แล้วหายไป

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็ถามว่า หลวงพ่อจะทำอย่างไร ก็เลย
บอกให้ถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้ ชื่อผ้าไตรมาถวายด้วย
เหลือ ๒ วัน หมอบุญเยี่ยมจะกลับ ผีเปรตห่มจีวรสวยมาอีกแล้ว
มาขอบคุณ อนุโมทนา ยถาให้ หมอบุญเยี่ยมก็รับพร รับพร
เสร็จแล้วท่านก็ค่อย ๆ หายไป ก่อนจะหายไปบอกว่า
ขอบพระคุณคุณหมอมามาก ขออนุโมทนากับโยมด้วย

เหตุใดจึงเป็นเปรต จะตอบให้โยมฟัง หลวงตาอ่อนปลุกต้น
น้อยหน้าไว้เยอะที่วัดนี้ เดี่ยวนี้ไม่มีสวนน้อยหน้าแล้ว เวลาเย็น
หลวงตาเฟื่องก็ไปลักน้อยหน้า เอาไปให้หลานในบ้านทุกวัน
อย่าลืมนะ น้อยหน้าหลวงตาอ่อนปลุก แต่ที่ดินเป็นของวัด เป็น

ของสงฆ์นะ เอาไปไม่ได้ต้องให้สงฆ์อนุญาตก่อน ตายที่ศาลา
ห้องเล็ก อาตมาทำศพให้เสร็จ เดี่ยวนี้ยังอยู่ที่นี้

การแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล เจริญกรรมฐานดีที่สุด
สามารถจะช่วยพ่อช่วยแม่ยังมีชีวิตอยู่ได้ พ่อแม่มีชีวิตอยู่ แต่อยู่
ไกลแสนไกล ลูกสามารถทำให้พ่อแม่ได้ด้วยการเจริญวิปัสสนา
ไม่ต้องใช้สแตงค์ เอาบุญมาใส่ใจให้อิ่มเอิบ ขอแผ่ส่วนบุญนี้ให้
บิดาของข้าพเจ้า หรือให้ลูกก็ได้ ถึงทันทีนะ

ถ้าโยมทำบุญถวายสังฆทาน ถ้าไม่เคยนั่งกรรมฐานบุญนั้น
จะไม่สัมฤทธิ์ผล มีแต่ทานไม่มีศีล ทานนั้นท่านจะไม่ได้รับผล
ทานธรรมดา เช่น ทานช่วยเหลือกันธรรมดามันไร้ผล ต้องมีสติ
มีศีลก่อน เราจะเห็นได้ว่าเวลาจะถวายทานหรือทำงานกุศล
ต้องรับศีลก่อน ต้องการเป็นหลักสูตร ทำอะไรต้องมี
สติสัมปชัญญะเต็มแล้วค่อยทำ รับรองได้ผล อย่างสมคาศ
ปรารถนาทุกประการ ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ

มีศีลก่อน มีสติสัมปชัญญะก่อน นั่งเจริญกรรมฐานมีพลังสูง
พ่อแม่อยู่ไหน ลูกอยู่ที่ไหน ส่งไปเหมือนเราไปเครื่องบินฉะนั้น
นี้เรียกว่าภาวนา **ทานธรรมดาไปเรื่อย มีศีล ทานเราก็ไป
รถยนต์ ถ้ามีภาวนาผูกขึ้นใส่สะอาด ทานนั้นได้สัมฤทธิ์ผล**

เหมือนเราไปเครื่องบิน ไว เห็นทันตาเลย ออกมาในลักษณะ การอย่างนี้จะมีประโยชน์มาก

ถ้าโยมสมาธิเข้มข้นแม่ไปให้ลูกที่สหรัฐอเมริกา เขาจะได้รับ หรือไม่ได้รับ เดี่ยวจะสะท้อนย้อนมาหาจิตเรา อ้อ ลูกอยู่เย็น เป็นสุข ได้รับบุญกุศลของพ่อแม่แล้ว มันจะบอกอย่างนี้ได้ แต่ ฝึกไม่ถึงขั้นมันก็ไม่รู้เรื่อง

อาตมาแม่ไปยุโรป ๗ วัน ๗ คืน ไม่รู้จักใครเลยนะ ไปเข้า บ้านญวน บ้านเขมร บ้านฝรั่ง มาต้อนรับเยอะแยะหมด ลูกสาว ลาวอายุ ๑๖ ปี บอกว่า หลวงพ่อองค์นี้ไปสอนเขา ๒ คืน สอน เดินจงกรม เลยบอกเดินให้ดูชิ ยืนหนอ ๕ ครั้งก็ว่าได้ นี่คือไตร จิต เรียกว่าแม่เมตตา ใครเป็นญาติเรามารับเรา เด็กคนนี้เรียน หนังสือเก่งมาก และพูดเพราะ เวลาพูดกับอาตมาพนมมือทุกครั้ง พ่อแม่เขาก็ดีอกดีใจ มาตามอาตมา คือนั้นเลยไม่ได้นอน อยู่สว่างเลยนะ อาตมาก็ได้ตำรา เอามาคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ เขียนเป็นวิทยานิพนธ์สอนอนุชนรุ่นหลังต่อไป

เวลาจะเคลียร์พื้นที่ โยมเดินจงกรมก่อน นั่งกรรมฐาน มีสติปัญญาดี ให้เสร็จก่อนแล้วค่อยแม่ไป ไม่ใช่หนึ่งด้วยแม่ ด้วยใช้ไม่ได้

กำลังขายของยังไม่หมดรายการ จะเอากำไรไปให้ใครเดี่ยว
จะขาดทุนไม่รู้ตัว เวลานั้นกรรมฐานอย่างเพิ่งให้ **สมมติว่า**
หัวหน้าทีมเขาบอกว่า เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง แล้ว
เวลาออกจากกรรมฐานจิตมันว่าง กำลังมีพลังสูงส่งเลย
แผ่เมตตาทันที จะอุทิศให้ใครก็อุทิศไป มันถึงจะมีพลัง

อาตมาเคยพบคนแก่อายุ ๑๐๐ กว่าปี มีคนเอากับข้าวมา
ให้ ก็สวด **อิติปิโส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทธโ** ๑ จบ ให้ตัวเอง
ก่อน สวนอีกจบหนึ่งให้คนที่นำมาให้ เสร็จแล้วให้ถ้วยคั้นไป
อาตมาจับเคล็ดลับได้ จะให้ใครต้องเอาทუნไว้ก่อน ถึงได้
เรียกว่า สวดพุทธคุณเท่าอายุเกินหนึ่งไงเล่า

การแผ่เมตตาสรุปผลงานที่ขออนแก่น ลูกติดตามเสพติดพ่อ
แม่สวดมนต์ไม่เป็น ลูกไม่เคยเข้าวัด คำเฮโรอื่นด้วย ทำอย่างไร
ถึงจะแก้ได้ ตำรวจบอกว่า ลูกคุณพี่ถ้ายังค้าอยู่ จะเก็บเลยนะ
ลูกก็หนีไปอยู่กรุงเทพฯ พ่อแม่ก็เสียใจ ไปเข้าศูนย์เวพุวันที่
ขออนแก่น ไปสวดมนต์ไหว้พระตามแบบเขาไปก่อน พออ่านได้
คล่องปาก คล่องใจแล้วจึงมีสมาธิ จิตใจดี แล้วนึกถึงลูก ให้ลูก
อยู่เย็นเป็นสุข

ลูกก็เลยหันเหเร่เข้าไปพบหนังสือธรรมะ เอามาอ่านเล็กได้
เลย **สัจจะ** ตัวเดียวทำกันไม่ได้ เลยกลับมาบ้าน เดี่ยวนี้ช่วยพ่อ

แม่ค้าขายอย่างดีแล้ว พ่อแม่ก็เข้าวัดไป สวดมนต์ไม่เป็นก็ต้อง
สวดเป็น

**การแผ่เมตตาจะต้องมีสมาธิก่อน มีพลังส่ง มีเมตตา
ในตัวเองก่อน แล้วค่อยแผ่อุทิศให้เขาจะได้ผล ถ้าโยม
ปราศจากเมตตาอย่าอุทิศ ไม่มีได้ผล ไม่ได้ผลจริง ๆ
อาตมาทำมาแล้ว แผ่ได้ผลต้องมีเมตตาครบอย่างต่ำ ๘๐%
ไม่อย่างนั้น แผ่ไม่ออกหรอก เหมือนยิงปืนตกปากกระบอกไม่มี
แรงส่ง ขาดสมาธิ ขาดสติปัญญา ขาดความสามารถ ขาดความ
เชี่ยวชาญในการฝึก**

ต้องฝึกให้คุ้นเคยทุกวัน ไม่ใช่หนึ่งแล้วได้ทุกคน
ไม่อย่างนั้นคนก็ไปสวรรค์นิพพานกันหมดนะซี คนต้องไปนรก
บ้าง ไปนิพพานทุกคนไม่ได้หรอก ไปสวรรค์ทุกคนก็ไม่ได้
เพราะเครื่องไม่ครบ นิสัยไม่เหมือนกัน คนเราจึงแตกต่างกันไป
ด้วย ความสุข ความทุกข์ ไม่เหมือนกันนะ

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีเรื่องเล่า กรรณฐานอุทิศส่วนกุศลช่วยแม่ผูก
คอตายขึ้นมาจากนรกได้

มีโยมคนหนึ่ง ไม่ต้องออกชื่อรับราชการ ซี.๗ ยังไม่มี
ครอบครัว อยู่กับแม่ ๒ คน บ้านใหญ่โตแถวบางกะปิ เขาไม่
ทราบแม่เขาแท้ที่จริงเป็นหน้าสาว เลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ

และไม่ทราบว่ามีพ่ออยู่ที่ไหน แต่ก็รู้ว่าอยู่แถว ๆ ถนนสุขุมวิท พ่อเลิกกับแม่เขาไป

เขามาตั้งกรรมฐานที่วัดนี้ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๗ วัน ลาพักร้อน มาโยมไม่ทราบเหตุการณ์อื่นใดทั้งสิ้น ตั้งกรรมฐาน ๗ วัน ครั้งแรกยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครั้งที่สอง มาตั้งกรรมฐานกลับไปได้เรื่องออกมาเลย

แม่ตัวจริงมาเข้าฝัน แต่งน้องสาวด้วย มาตอนตี ๓ ตี ๔ มากอดลูกบอกว่า ลูกเอ๋ย แม่ได้ขึ้นจากนรกแล้ว นี่แม่ตัวจริงของเจ้า เจ้ารู้ไหมว่าแม่ผูกคอตายที่เตียงที่เจ้านอน แม่ผูกคอตายได้ลูกมานั่งเจริญกรรมฐานทำให้แม่ขึ้นมาจากนรกได้ อาตมาจับได้หลายรายการแล้ว ถ้าฆ่าตัวตาย ไม่ต้องไปทำบุญให้ ไม่ถึงแน่นอน

บุญสูงสุด คือ **บุญจากกรรมฐานแน่นอน** คุณโยมคนนี้ก็เล่าให้ฟังต่อไปว่า แม่มากอดลูก บอกว่าแม่จะเล่าความจริงให้ฟัง พ่อเจ้าไปมีเมียใหม่ กลับมาบ้าน น้ำเจ้าเอาปืนขยับยิงพ่อเจ้า พ่อเจ้าจึงเข้าบ้านไม่ได้ น้ำเจ้าดูเป็นผู้ครองสมบัตินี้ ชื่อของน้ำเจ้าทั้งนั้น พ่อเจ้าจึงไม่มาเลย ไปมีภรรยาใหม่ที่ถนนสุขุมวิท

เจ้ามาเจริญกรรมฐาน แม่ขึ้นจากนรกแล้ว แม่ลำบากเหลือเกินลูกเอ๋ย เขาก็ทำโทษ ให้ขาดดินขาดทราย กิน

**อาหารก็ไปกินที่กองขยะ ทรมานอย่างที่สุดลูกเอ๋ย พ่อเจ้า
มาเจริญกรรมฐาน แม่ขึ้นจากนรกแล้ว บัดนี้แม่มาบอก
ขอบคุณขอบใจเจ้า**

นี่ตำรา ได้ที่วัดนี้หลายเจ้า เช่น ตาเล่งฮ้วยผูกคอตาย พระ
สมภารชื่อหลวงตามด วัดกลางพรหมนคร ผูกคอตาย
เช่นเดียวกัน เดี่ยวนี้ยังไม่ไปเกิด ยังอยู่ตรงนั้น ไม่มีใครเจริญ
กรรมฐานให้ บรรดาญาติก็ไม่มีแล้ว

โยมคนนี้ก็เล่าต่อไปว่า ลูกเอ๋ย ทอง ๔ เส้น แหวนเพชร ๓
วง แม่ฝากหน้าเจ้าไว้ เขาให้เจ้าหรือยัง และก็ขอให้ลูกไปใช้หนี้ให้
แม่หน่อยได้ไหม ก่อนตายแม่ไปขอยืมเพื่อนที่โรงเรียนสวน
กุหลาบ ๔๘๐ บาท เจ้าเอาไปใช้แทนแม่หน่อยนะ

โยมจำไว้อย่างหนึ่ง **เวลาตายรูปร่างอย่างไร เวลา
เข้าฝันก็รูปร่างเหมือนเดิม ไม่มีแก่ เป็นรูปร่างของเปตวิสัย**
มีรูปอยู่ที่บ้านเขา เขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแม่ของเขา เข้าใจว่าหน้าเป็น
แม่ เพราะรูปร่างเหมือนกัน

พอตกใจตื่นก็ไปปลุกหน้า บอกว่า แม่เนี่ยะเป็นหน้าหนูใช่ไหม
หน้าก็ตกใจ เอ๊ะ รู้ได้ยังไง เขาก็เล่าให้ฟัง หน้าตาว่างเลย แม่
บอกว่า ฝากของหน้าไว้ ยังอยู่ไหม แม่หน้าบอกว่า ยังอยู่ ยังไม่ให้
เจ้าหรก เจ้ายังไม่มีครอบครัว

เขาก็กลางวัน ๑ วัน ไปสืบหาเพื่อนแม่ จนพบและเล่าเรื่องที่แม่ให้นำเงินมาใช้ เขาบอกว่า หนูไม่ต้องใช้ แม่เจ้าตาย ได้รับพระราชทานเพลิงศพที่วัดโสมนัส แม่ให้อโหสิกรรมแล้ว บอกดวงวิญญาณของแม่เจ้า ไม่เอาโทษ ยกโทษให้เลย เขาโทรมาบอกอาตมาเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วก็มาที่วัดเขาบอกว่า หนึ่งกรรมฐานให้แม่ทุกวัน

นี่เห็นไหม ขอฝากญาติโยมไว้ เวลาใครตายจะอุทิศส่วนกุศล ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน อุทิศให้ได้ผลอย่างสมคาดปรารถนา จะได้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน

ถ้าไปอยู่บนสวรรค์ เราทำบุญสังฆทานไป เขาก็รับอนุโมทนา แต่เขารับอาหารนี้ไม่ได้ เขากินอาหารทิพย์ ถ้าไปตกนรกโลกกันต์ ขุมนรกที่ลึกมาก เราก็อุทิศให้ไม่ถึง ต้องเจริญกรรมฐานถึงจะได้ถึงนะ

ขอสรุปเพื่อให้ข้อคิดแก่ญาติโยม เป็นโรคประสาทเจริญกรรมฐานไม่ได้นะ สติไม่พอ ต้องไปรักษาก่อน ให้ภาวะสู่ความเป็นปกติก่อนถึงจะได้ผล

การแผ่ส่วนกุศลไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน คนตายไปแล้วเราก็อุทิศได้ ไปนรกสวรรค์เดี๋ยวมันจะบอก

การเจริญกรรมฐานเป็นญาติกับพระศาสนา ถ้าท่านไม่
เจริญกรรมฐาน บวชกาย วาจา ใจ เป็นไตรสิกขาสามแล้ว ท่าน
จะไม่เป็นญาติกับพระศาสนาเลย จะสร้างศาลาสัก ๑๐๐ หลังก็
ไม่มีโอกาสเป็นญาตินะ ขอฝากนักกรรมฐานไปตีความคิดให้
ใกล้ตัวต่อไป

วันนี้ขออนุโมทนาแก่ท่านพุทธสมาคมเครือข่ายทั่วประเทศ
โดยคุณโยม **พ.อ. (พิเศษ) ปาน จันทรหุช** ท่านอนุศาสนาจารย์
และญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วกัน สร้างผลงานให้
ชีวิตเถอะ ชีวิตนี้มีค่า เวลาจะได้มีประโยชน์แก่ชีวิตของตน ใน
อนาคตกาลเบื้องหน้าสืบไป

ขอความสุขสวัสดิ์ จงมีแก่ผู้ปฏิบัติธรรมสัมมาปฏิบัติใน
หน้าที่ และขอจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนสารสมบัติ นี้กคิณสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาด
ปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ